

[illegible]

Rob Derksen

De impact van de jeugdijaren op onze manifestatie

Rob Derksen

Elk mens heeft naast een hart ook een Ziel. Een energievonk die verbonden is met de onuitputtelijke bron van Liefde en de universele wijsheid en kracht. In die Ziel zitten onze missie, passie en alle kwaliteiten die wij nodig hebben om een gelukkig, vitaal, krachtig en liefdevol leven te leven.

Alles wat wij in onze jeugdijaren meemaken bepaalt of wij ons kunnen manifesteren vanuit onze innerlijke kracht en onze missie vorm kunnen geven. Ouders, opvoeders, school, het geloof, vriendschappen, de omgeving en gebeurtenissen hebben invloed op onze zelfliefde, eigenwaarde en zelfvertrouwen. Zij hebben 'bepaald' hoe wij onszelf zien.

Ik gebruik in dit boek mijn eigen verleden om mijn visie op het verwonde Innerlijk Kind en de heling en transformatie daarvan te onderbouwen. Een inspirerend boek met een holistische kijk op het manifesteren van onze authentieke, autonome kracht, zodat je kunt leven vanuit jouw essentie en missie.

www.robderksen.nl

ISBN 978-90-816498-3-4

9 789081 649834 >

De impact van de jeugdjaren
op onze manifestatie.

Heel het verwonde
Innerlijk Kind.

Rob Derksen
www.robderksen.nl

© Februari 2026, Rob Derksen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Opmaak: Rob Derksen

Artwork omslag: Pam Augustijn

ISBN 978-90-816498-3-4

Website: www.robderksen.nl

Email: info@robderksen.nl

Inhoudsopgave

1. Inleiding.....	7
2. Het Innerlijk Kind.....	9
3. De ervaringen van het incarneren.....	17
3.1. De 1 ^{ste} reden waarom een Ziel incarneert.....	17
3.2. De 2de reden waarom een Ziel incarneert.....	19
3.3. Waarom maakt een Ziel een blauwdruk en kiest het de lessen?.....	20
3.4. Emoties en trauma's die ontstaan bij het incarneren.....	29
4. De kracht van onze Ziel, is wie wij in essentie zijn.....	33
5. Het ouderlijk gezin en de thuissituatie.....	41
6. De basisbehoeftes.....	45
7. De vergelijking met een huis.....	53
8. Het vrouwelijke en het mannelijke in ons.	59
9. Mijn eigen gezinssituatie.....	63
9.1. Mijn moeder.....	63
9.2. Mijn vader.....	70
9.3. Mijn opname in 'De Klokkenberg'.....	79
9.4. Het thema seksualiteit en mijn homoseksualiteit.....	83

10. De plek binnen het gezin waarop je inspringt.....	87
11. De invloed van de schoolperiode.....	93
11.1. Het cijfersysteem.....	93
11.2. De invloed van docenten.....	95
11.3. Het thema hooggevoeligheid.....	97
11.4. Het thema pesten.....	98
12. Het thema vriendschappen.....	101
13. Onderscheid tussen de autonome Ik en het verwonde Innerlijk Kind.....	105
14. Nawoord.....	109

*Jij bent een Goddelijke vonk vol
liefde, wijsheid, kracht en licht.*

*Ook jouw licht en liefde dragen
bij aan een mooiere wereld.*

1. Inleiding.

De manier waarop wij onszelf manifesteren, hoe wij over onszelf denken en hoe wij ons leven vormgeven als wij op eigen benen gaan staan, wordt grotendeels bepaald door de ervaringen die wij opdoen bij het incarneren, in de baarmoeder als foetus en daarna als baby, peuter, kind, puber en adolescent.

De omgeving waarin wij opgroeien en de omstandigheden waarin dat gebeurt, hebben natuurlijk een enorme invloed op ons als persoon en op onze ontwikkeling. Die omstandigheden bepalen grotendeels of wij wel of niet tot bloei komen, of wij wel of niet lekker in ons vel zitten, of wij wel of geen vertrouwen in onszelf hebben, of wij wel of niet van onszelf kunnen houden, of wij wel of geen zicht hebben op onze kwaliteiten en vermogens, of wij wel of niet ons hart kunnen en durven volgen, of wij wel of niet weten en voelen waarom wij hier op aarde zijn, enzovoorts.

Alles en iedereen die een rol heeft gespeeld bij het opgroeien, heeft een invloed gehad op ons. Niet alleen het gezin waarin wij geboren zijn en opgegroeiden is bepalend geweest voor onze ontwikkeling, maar ook de ervaringen in de schoolperiode, de vriendschappen die wij wel of niet hadden, de sportclub, de muziekvereniging, de dans-, of welke hobbyclub dan ook waar wij lid van waren, het geloof en ga maar door; alle ervaringen uit onze jeugd vormen ons op een bepaalde manier.

Om in ons volwassen leven volledig tot bloei te komen, is het van belang dat wij ons verbinden met de periode tussen de incarnatie en ons 18de levensjaar (of het jaar waarin wij het ouderlijk huis verlieten, 'kind-af' waren en voor onszelf gingen zorgen en op eigen benen gingen staan). Wij moeten ons bewust worden van de ervaringen die wij hebben gehad en wat ons is aangeleerd, om eventuele disbalansen en onverwerkte/opgeslagen emoties en angsten te kunnen verwerken. Zonder bewustwording en verwerking doen wij vaak dingen automatisch hetzelfde als dat ons is voorgedaan, blijven wij handelen als gevolg van de meegemaakte

ervaringen en lopen mogelijk steeds tegen dezelfde disbalansen aan die in onze jeugd zijn ontstaan.

Onze jeugd zorgt ervoor dat wij tot bloei komen of juist in de schaduw komen te staan. Of dat wij leven vanuit kracht en licht, of juist vanuit angst, onzekerheid en 'duisternis'. Zonder bewustwording en heling, blijven wij in die schaduw en zal het ons niet lukken om alsnog in het licht en in onze kracht te komen.

Ik besteed in dit boek vooral aandacht aan de invloed die het incarneren, ons ouderlijk gezin, het onderwijs en vriendschappen op ons hebben gehad, omdat die facetten de basis vormen van ons fundament. En dat fundament bepaalt in grote mate op welke manier wij ons gaan manifesteren als wij op onszelf komen te staan en ons eigen leven vorm gaan geven.

Ik hoop je te inspireren om met het verwonde Innerlijk Kind aan de slag te gaan; het te horen en te zien, het op te pakken en zich te laten uiten en de lessen te leren die je hebt opgelopen in jouw jeugdjaren, zodat jij jezelf kunt helen en transformeren naar jouw authentieke, autonome innerlijke kracht, liefde en wijsheid.

In liefde verbonden,

Rob

2. Het verwonde Innerlijk Kind.

Als ik het heb over het verwonde Innerlijk Kind in ons, dan doel ik op wat de foetus, de baby, de peuter, het kind, de puber en de adolescent die wij waren in onze jeugd hebben meegemaakt. Alles wat wij meemaken in die periode dat angsten, emoties en negatieve overtuigingen hebben veroorzaakt die wij niet hebben kunnen verwerken, laat een verwond Innerlijk Kind in ons achter. Een kind dat de leeftijd heeft van toen een gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Aangezien wij gebeurtenissen niet voor niets meemaken, ontstaat er een verwond Innerlijk Kind dat mee blijft trillen in ons verdere leven totdat wij de desbetreffende gebeurtenis gaan verwerken en de lessen eruit hebben geleerd. Als een gebeurtenis onverwerkte emoties heeft opgeleverd, ontstaan er disbalansen en blijft er als het ware een kind in ons achter die ons steeds weer de opgelopen emoties en angsten van toen laat voelen en herbeleven. Het groeit als het ware niet meer verder op, maar blijft in ons systeem totdat wij het oppakken en gaan helen. Niet dat jij je als persoon niet verder ontwikkelt, maar die ontwikkeling wordt beïnvloed door die opgelopen en onverwerkte emoties, angsten en negatieve overtuigingen. Het verwonde Innerlijk Kind zorgt er vaak voor dat wij als volwassene reageren vanuit de emoties of de angst van dat kind.

Als jij als kind op je tiende jaar een scheiding hebt meegemaakt waardoor er allerlei emoties zijn ontstaan die niet of niet geheel zijn verwerkt, zal er een Innerlijk Kind van 10 jaar in je zitten dat op je verdere leven invloed kan hebben op alles wat je meemaakt. Steeds wanneer je op latere leeftijd in een vergelijkbare situatie komt, zullen dezelfde emoties opkomen als bij die scheiding en is de kans groot dat jij als volwassene reageert vanuit het kind van toen. Als het kind van toen zich helemaal terugtrok, zal jij dat als volwassene mogelijk ook doen. Net zolang totdat de wond is geheeld, waardoor het Innerlijk Kind kan transformeren. Verwerking van wonden zorgt ervoor dat emoties en angsten losgelaten worden en negatieve overtuigingen omgezet worden naar bekrachtigende overtuigingen.

Als jij je als kind erg onzeker hebt gevoeld door je uiterlijk, komt dat Innerlijk Kind naar boven wanneer jij op latere leeftijd met je uiterlijk in de knoop zit of met dat thema wordt geconfronteerd. Stel dat jij als kind gepest bent omdat je zo lang was, dan komt de emotie die daarbij hoorde, telkens naar boven wanneer jij je weer in zo'n situatie bevindt als toen. Net zo lang totdat het kind in je geheeld is en je hebt geleerd wat er te leren viel uit jouw lengte. Misschien heb je die lengte meegekregen omdat je te leren had dat jij ook prachtig bent ook al word je om je lengte gepest. Misschien mag jij de voordelen gaan leren zien van jouw lengte. Misschien is het een boodschap voor je dat jij jezelf mag laten zien en mag leren dat jij gezien wordt. Alles gebeurt met een reden.

Op het moment dat jij contact gaat maken met je Innerlijk Kind, krijg je inzicht in de gebeurtenissen die disbalansen en verwondingen hebben veroorzaakt. Je gaat dan ook helder krijgen wat het kind dat je toen was nodig heeft, wat het heeft gemist, wat er nog uit wil en geuit wil worden, wat haar of zijn kwaliteiten zijn, welke emoties het in zich heeft en welke angsten er zijn ontstaan. Het wordt je dan ook duidelijk welke negatieve of belemmerende overtuigingen je hebt opgeslagen bij een gebeurtenis. Als je als kind bijvoorbeeld de ervaring hebt dat je niet werd gevraagd om bij iemand thuis te komen spelen, dan heb je misschien overtuigingen opgeslagen als: 'ze moeten mij niet, ik ben niet welkom, ze vinden mij stom, lelijk, niet leuk...'. Dit hoeft natuurlijk helemaal niet zo te zijn. Zo met alle gebeurtenissen die je hebt meegemaakt en die jou emoties hebben opgeleverd. Je trekt allerlei conclusies die misschien helemaal niet waar zijn, maar die wel blijven meespelen totdat je gebeurtenissen hebt verwerkt.

Door aan de slag te gaan met het verwonde Innerlijk Kind kom je in verwerking en ga je uiteindelijk kracht halen uit gebeurtenissen die jou toentertijd uit jouw kracht hebben gehaald.

Door dat inzicht kun jij als het ware de rol van je eigen ouders, opvoeders, docenten enz. overnemen: je wordt je eigen moeder en vader, je gaat met jezelf om zoals je had gewild dat docenten met je omgingen, je ziet jezelf op de manier waarop je gezien had willen

worden, je leert jezelf bewonderen zoals je bewonderd had willen worden. Door de focus te leggen op jezelf en te leren wat jij aan jezelf mag gaan geven, stop je met het gemis te ‘halen’ bij andere mensen om je heen of bijvoorbeeld uit je werk of door sporten. Ieder mens zal uiteindelijk moeten leren om aan zichzelf te geven wat zij of hij heeft gemist en nodig heeft. Bijvoorbeeld; als je van je ouders/opvoeders/omgeving te weinig respect hebt gehad, dan weet je niet wat respect precies is en hoe jij respect moet geven. Als jij leert wat voor jou respect is en je ontdekt op wat voor manier jij respect nodig hebt, dan pas kun jij het thema respect de kleur geven die bij jou past, omdat het dan jouw wijze van respect wordt.

Vanaf je achttiende jaar begint de ontwikkeling naar het volwassen en autonoom worden. Met ‘volwassen’ bedoel ik het groeien naar het kunnen handelen vanuit je eigen, innerlijke, specifieke kracht. Met ‘autonoom’ bedoel ik: het zelfstandig gebruikmaken van je capaciteiten, waardoor je op eigen kracht de middelen en condities weet te creëren die jij nodig hebt voor een vitaal en gelukkig leven.

Na je achttiende wordt het dus tijd dat je leert om los van je ouders/opvoeders te functioneren en, ongeacht wat zij ‘verkeerd’ of ‘goed’ hebben gedaan, jij je eigen verantwoordelijkheid leert nemen voor jouw leven. Daarvoor was je natuurlijk ook al op een manier verantwoordelijk, maar toen was je een kind en dus afhankelijk van je omgeving. In onze jeugdjaren verzamelen wij onze lessen die wij nodig hebben om de Ziel tot bloei te laten komen en om uiteindelijk de Zielsmissie te kunnen manifesteren.

Elk mens dat een invloed heeft gehad op jouw ontwikkeling in de jeugdjaren, heeft mede bepaald hoe jij jezelf gaat neerzetten in jouw volwassen leven, hoe jij over jezelf denkt, welk beeld jij van jezelf hebt, of jij in jezelf gelooft of niet, of dat jij jouw kwaliteiten ziet enzovoorts. Verder in dit boek leg ik je uit dat in elk mens een vrouwelijk deel zit en een mannelijk deel, los van het fysieke aspect vrouw of man.

Jouw moeder heeft dus zowel een vrouwelijk als een mannelijk deel in zichzelf. Alles wat zij doet, doet zij zowel vanuit haar ...

3. De ervaringen van het incarneren.

Ik ga ervan uit dat ieder mens naast een hart ook een Ziel in zich heeft. Zo'n Ziel zie ik als een energievonk die voortkomt uit 'De Bron' (soms het Licht, het Universum of het Goddelijke genoemd) en die volledig in verbinding blijft met die Bron als hij is geïncarneerd in een aards lichaam.

Deze Ziel blijft in mijn ogen dus verbonden met de allesomvattende, onuitputtelijke, onvoorwaardelijke bron van liefde die de Bron is. Ook met de universele wijsheid die in de hele kosmos aanwezig is, blijft de Ziel verbonden. Daarnaast is een Ziel geladen met alle kwaliteiten die wij als mens nodig hebben om de Zielsmissie te kunnen manifesteren.

Je zou kunnen zeggen dat een Ziel voor het incarneren één is met de Bron/het Licht en daar volledig onderdeel van uitmaakt. Door het incarneren komt die energievonk los van 'het geheel', maar blijft er wel mee verbonden, zodat wij als mens altijd datzelfde licht en liefde in ons hebben en zouden kunnen manifesteren. Misschien niet altijd voelbaar voor onszelf, maar in onze essentie, in ons wezen, is dat licht, die kracht en die liefde altijd volledig aanwezig.

Aangezien alles in de natuur wil evolueren en groeien, kiest ook een Ziel er op een moment voor om een nieuw avontuur aan te gaan met een incarnatie en een nieuw leven op aarde. Zo'n nieuw avontuur doet een Ziel groeien in kracht en wijsheid en draagt daarmee dus bij aan de evolutie van de mensheid op aarde en aan het kosmisch geheel.

In mijn ogen gaat een Ziel om twee redenen naar de aarde: de 1ste reden is om ergens aan bij te dragen en het 'groter geheel' te dienen en de 2de is om karma uit een vorig leven in te lossen.

3.1 De 1ste reden waarom een Ziel incarneert.

Een Ziel gaat niet doelloos naar de aarde, maar gaat met de intentie om ergens aan bij te dragen. Elk mens heeft van binnen de behoefte om zich waardevol en nuttig te voelen.

Als wij iets doen dat ons blij maakt, dan hebben wij het gevoel van voldoening. In mijn ogen komt dat omdat wij doen waar wij voor ‘gekozen’ hebben en dat past bij onze essentie.

De Ziel kiest dus een missie: daar waar hij aan wil bijdragen. Dit kan van alles zijn. Alles wat nodig is op aarde, kan vertaald worden in een missie. Of dat dit iets te maken heeft met de natuur, met welzijn, met kunst, muziek of boekhouding, schoonmaak, zorg of wat dan ook, elk mens op aarde loopt ergens warm voor. Ieder mens wil op Zielsniveau ergens aan bijdragen. En dit omdat zij of hij een Ziel in zich heeft met een missie. Je zou kunnen zeggen dat onze missie terug te vinden is in wat wij qua werk kiezen of doen buiten onze privé-tijd. Ik denk dat het volledig te begrijpen is, dat als wij doen in ons leven waar wij een goed gevoel van krijgen, waar wij blij van worden en wat ons energie geeft, dat wij dan waarschijnlijk onze missie vormgeven of dingen doen die ermee te maken hebben. Andersom, als wij dingen blijven doen in ons leven waar wij niet echt blij van worden, of die ons geen voldoening geven, dan liggen ziektes of psychische klachten en verslavingen op de loer.

Of wij als mens de missie van onze Ziel wel of niet kunnen vormgeven of volgen, wordt bijna volledig bepaald in onze jeugdjaren. In die jaren worden wij gestimuleerd onszelf te ontdekken en te ontwikkelen, of wij worden er juist in afgeremd. In de jeugdjaren wordt eigenlijk bepaald of wij wel of niet tot bloei en in onze kracht komen.

Elke Ziel is naast een missie ook geladen met een passie. Als je als mens die dingen doet waar je echt goed in bent en blij van wordt, dan doe je dat vaak met passie en bezieling.

Je kent de uitdrukking wel: ‘met je Ziel onder de arm lopen’. Iemand die met zijn Ziel onder de arm loopt, leeft doelloos en weet niet zo goed waar hij mee bezig is. Die uitdrukking geeft voor mij aan dat elk mens dus een Ziel met een missie en een passie in zich heeft.

Om die missie te kunnen uitvoeren krijgt jouw Ziel alle kwaliteiten mee die wij als mens nodig hebben om tot bloei te komen. Ook al zijn wij ons daar niet meer bewust van, of kunnen wij die kwaliteiten niet meer aanboren, op Zielsniveau zitten ze in ons.

Daarom is holistisch werken aan onszelf zo belangrijk, want holistisch kijken naar jezelf brengt ons in contact met de Ziel die in ons zit.

Om ziektes, verslavingen, disbalansen en psychische klachten te helen, hebben wij het contact nodig met onze Ziel. Ook om het verwonde Innerlijk Kind te helen is contact nodig met onze essentie. Dit omdat de Ziel volledig heel en krachtig is, zonder ziektes, disbalansen, negatieve overtuigingen, onzekerheden, emoties of angsten. Al die disbalansen en klachten zijn in de loop van de rit ontstaan door omstandigheden en gebeurtenissen en zijn op een manier noodzakelijk om de lessen te leren die een Ziel wil leren. Daarover later meer.

Ik ga ervan uit dat de Ziel onze essentie is en niet wat wij bijvoorbeeld doen van beroep, of hoe wij heten, of hoe wij ons voelen. In onze essentie zijn wij kracht, liefde, wijsheid en alle kwaliteiten die in onze Ziel zitten.

3.2 De 2de reden waarom een Ziel incarneert.

De tweede reden waarom een Ziel incarneert naar aarde is om karma uit vorige levens in te lossen. Karma is de disbalans tussen goed en slecht of tussen positief en negatief, oftewel tussen Yin en Yang. Alle negativiteit die wij hebben gecreëerd in een leven, dient vroeg of laat in balans gebracht te worden met iets positiefs. Een weegschaal wil uiteindelijk altijd weer terug in balans komen. Zo is dat ook met elk leven: negativiteit kan pas terug in balans komen door iets positiefs. De uitdrukking: ‘Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in’, heeft met karma te maken. Let maar op in je leven: hoe negatiever, liefdelozer of onvriendelijker iemand zich opstelt, hoe meer dat op haar of zijn pad komt. Andersom is dat ook het geval: hoe vriendelijker, attenter, liefdevoller iemand zich opstelt, hoe meer dat in haar of zijn leven terug zal komen.

Dat wat je uitstraalt, komt naar je toe.

Het kan zijn dat wij in een leven veel negativiteit hebben veroorzaakt, maar dat niet terug in balans hebben kunnen brengen in dat leven zelf.

Op Zielsniveau ontstaat dan het verlangen om die disbalans uiteindelijk op te lossen. Dit doet de Ziel dan met een nieuwe incarnatie, waardoor in een volgend leven opgebouwd karma ingelost kan worden.

Tijdens regressies heb ik gezien dat ik in vorige levens nogal veel handel heb bedreven met drugs en dus veel slachtoffers heb gemaakt in die levens. Ik heb toen veel negativiteit en ellende veroorzaakt. In dit leven is het mijn passie en voel ik het als een onderdeel van mijn missie, om ondersteuning te bieden aan mensen met een verslaving en dan vooral op het gebied van drugs. Ik heb mij altijd betrokken gevoeld met mensen met een drugsverslaving en ik heb in dit leven ook altijd een bijzondere verbinding gevoeld met het thema drugs. Dit heeft in mijn ogen te maken met het veroorzaakte karma uit dat vorige leven dat ik wilde herstellen. De negativiteit van toen, ben ik nu in dit leven aan het opheffen door de positieve dingen die ik doe.

Zie karma niet als een straf, maar als een gevolg van een handeling of een denken. Wij worden niet gestraft door het Hogere, maar leren door de effecten op ons van ons handelen. Ik heb lang niet gezien dat mijn negatieve houding die ik in de basis heb gehad, vaak negativiteit veroorzaakte. Pas toen ik mij er bewust van was dat ik de negatieve houding van mijn moeder had overgenomen, kon ik zien dat ik vaak zelf negativiteit in mijn leven veroorzaakte. De liefdeloze houding die ik lang naar mijzelf heb gehad, veroorzaakte dat ik vaak in liefdeloze relaties kwam.

Het is belangrijk dat wij ons realiseren hoe wij in het leven staan, met welke energie wij leven en wat wij uitstralen en denken. Uit eigen ervaring kan ik je meegeven, dat hoe positiever en liefdevoller jij richting jezelf en de wereld staat, hoe meer je dat ook terug gaat krijgen en ervaren. Om dat te kunnen doen, is heling van het Innerlijk Kind noodzakelijk.

3.3 Waarom maakt een Ziel een blauwdruk en kiest het de lessen?

Als een Ziel beslist dat hij klaar is voor een nieuw avontuur naar aarde, dan maakt hij samen met zijn Gids een blauwdruk van het leven dat hij gaat leven. Hij bepaalt dus in grove lijnen de gebeurtenissen die hij ...

.....

3.4 Emoties en trauma's die ontstaan bij het incarneren.

Eerder heb ik je uitgelegd dat ik een Ziel zie als een energievonk die verbonden is met de allesomvattende, onvoorwaardelijke, onuitputtelijke bron van Liefde, wijsheid en kracht vanuit het Licht of het Goddelijke. Een Ziel kent geen emoties en IS alleen maar.

Ik geloof erin dat een Ziel volledig in vrede is met de missie die het meeneemt bij het incarneren en er volledig achter staat dat het een nieuw avontuur op aarde aangaat.

Als het tijd wordt voor de Ziel om te incarneren, dan maakt hij zich los van de Bron en komt als het ware op zichzelf te staan.

Hij houdt nog wel de verbondenheid met het Licht, maar het is vergelijkbaar met een kaars die apart gezet wordt van miljoenen andere kaarsen. Het geeft nog wel hetzelfde licht, maar staat los van de massa.

Een Ziel die incarneert richt zich uiteraard op het aardse leven dat hij aangaat en waar hij de missie wil uitvoeren.

Het is alsof er een sluier komt tussen de Ziel die incarneert en het Licht waar hij vandaan komt en afscheid van neemt.

Dit is belangrijk om je dat te realiseren, omdat het op aarde voor ons als mens lang niet altijd even leuk is en wij ons met regelmaat afvragen waarom wij hier zijn. Het lukt ons niet altijd om gelukkig te leven en de zin van het leven in te zien. Op Zielsniveau heb je dat gelukkige gevoel absoluut en is dat gevoel nooit verdwenen. Ook ben je op Zielsniveau totaal verbonden met jouw liefde, kracht en wijsheid. Door alles wat wij meemaken in onze jeugdjaren, kan het zijn dat wij die Zielsverbinding niet meer voelen en ons niet meer realiseren dat wij hier op aarde zijn met een missie en daar waarschijnlijk zelf voor hebben gekozen.

Als een vrouw in verwachting raakt, dan ontstaat er een foetus waar de Ziel die gaat incarneren zich mee gaat verbinden. Om zich te kunnen verbinden met het aardse leven, heeft die Ziel zich losgemaakt van het

Licht waar zij/hij vandaan komt en zal dus dat Licht achter zich laten. Dit loskomen van de andere wereld en het uit het Licht stappen, kan ervoor zorgen dat er emoties ontstaan die in jouw basis als mens komen en die jou dus al vanaf de zwangerschap kunnen beïnvloeden. Denk aan emoties als: iets achterlaten wat fantastisch voelde, afscheid nemen, een plek verlaten waar het volledig Liefdevol en Licht was, het loskomen van het bekende en springen naar het duistere, het uit verbinding raken met iets dat vertrouwd voelde, het op jezelf komen te staan als Ziel enzovoorts.

Natuurlijk ben jij je daar als foetus niet bewust van, maar dit soort emoties kunnen wel degelijk ontstaan bij het incarneren en dus meespelen met hoe jij je voelt. Als jouw Ziel een emotie heeft gevoeld bij het afscheid nemen van het Licht, dan is de kans groot dat jij in jouw leven steeds weer een thema hebt op afscheid nemen. Alsof je dan weer even voelt en herinnerd wordt aan wat jij op Zielsniveau voelde toen je loskwam van die andere kant. Om dat thema te kunnen helen, is er dus verwerking nodig op Zielsniveau, zodat de Ziel de emotie kan loslaten.

.....

4. De kracht van onze Ziel, is wie wij in essentie zijn.

Dat wat wij in ons wezen zijn is in mijn ogen de Ziel die incarneert en die uiteindelijk huist in een lichaam dat wordt geboren. De kracht die iemand meeneemt bij het incarneren, de Zielskracht, vormt de basis van ons Zijn.

Die basis wordt bepaald door meerdere factoren: welke Goddelijke vonk krijgt je Ziel mee, uit welke Zielengroep kom je, welke kracht heeft je Ziel inmiddels opgebouwd, welke ervaringen heeft je Ziel in vorige levens opgedaan en hoever is je Ziel in zijn evolutie?

Die basis maakt je uniek en kan ten alle tijden weer in bloei komen als emoties worden verwerkt en negatieve overtuigingen worden omgebogen. Dat wat het kind meemaakt in de 1ste achttien levensjaren, bepaalt welk persoon de wereld te zien krijgt. Is dat een persoon die leeft vanuit haar of zijn kracht? Iemand met wel, weinig of geen gevoel van eigenwaarde, zelfvertrouwen en zelfliefde? Iemand die wel of niet doet wat hij het liefste zou willen doen? Iemand die wel of niet durft te kiezen voor zichzelf? Iemand die wel of niet naar buiten durft te komen met zijn visie, grootsheid en wijsheid?

Dat wat wij meemaken in onze jeugd en de mate waarin wij onszelf helen, bepaalt voor een groot deel of wij onze Zielskwaliteit, missie en passie kunnen leven of niet.

De man en de vrouw waarbij jouw Ziel inspringt, bepalen uiteindelijk hoe jij je ontwikkelt in je leven en wat wij, de wereld om jou heen, voor een persoon te zien krijgen. Is dat een persoon die leeft vanuit zijn eigen innerlijke kracht, of is dat een persoon die allerlei negatieve, beperkende overtuigingen heeft over zichzelf? Is dat een persoon die zicht heeft op zichzelf en vertrouwen weet te halen uit zichzelf, of is dat een persoon geworden die niet meer weet wie hij is en dus iemand laat zien die hij van binnen niet is?

Je ouders of opvoeders bepalen natuurlijk voor een groot deel hoe jij je gaat ontwikkelen en ontplooien en ‘wie jij gaat worden’. Uiteindelijk word je geboren bij (of in ieder geval uit) een vader en moeder die ook een specifiek eigen verleden hebben en die ook weer een specifieke vader en moeder hebben met hun eigen verleden. Onze opvoeders zijn niet altijd de man en de vrouw waaruit wij geboren worden. Een kind bij wie een van de ouders wegvalt, wordt misschien opgevoed door ‘een vader’ die niet de biologische vader is (ik noem dat een ‘opvoedvader’), maar ook deze ‘vader’ heeft zijn verleden en is ook opgevoed door zijn ouders.

De energie en de ervaringen van de biologische vader en moeder zijn altijd de basis die onze Ziel krijgt vanaf het moment dat hij het eerste contact met het aardse leven aangaat.

De biologische ouders hebben een familielijn achter zich staan, die, omdat jij voortkomt uit die lijn, een bepalende invloed hebben op je Zijn. Ook al word je opgevoed door iemand anders dan je biologische vader of moeder, ook al is een of zijn allebei je biologische ouders niet aanwezig in je leven, toch heeft de familielijn waarin jij inspringt een grote invloed op wie je in je kern bent.

Het is die basisenergie waar een Ziel op inspringt, die maakt dat bijvoorbeeld iemand die geadopteerd is vaak een hunkering heeft naar het ‘kennen’ van de biologische ouders op latere leeftijd. Vaak ervaren zij een bepaalde leegte, omdat zij het gevoel hebben dat zij een basis missen of zijn verbonden aan een basis die niet hun basis is (de ‘opvoedouders’) en dus niet ‘klopt’. Dat komt doordat iemand die is geadopteerd, wordt ‘verbonden’ met de niet- biologische ouders en familielijn die daarbij hoort. Daardoor kan er een gevoel ontstaan losgekoppeld te zijn van de eigen basis. De ‘ouders’ die de opvoeding op zich hebben genomen, kunnen namelijk nooit de plek van de biologische ouders innemen. Deze ‘opvoedouders’ hebben natuurlijk wel een invloed op de ontwikkeling van het kind, maar hebben een andere basisenergie in zich dan de biologische ouders waaruit het kind is geboren. En met de basisenergie van die ouders moet iedereen verbonden zijn, omdat de energie van de

familielijn van de biologische ouders mede bepalen ‘wie jij in je kern bent’ en of jij jezelf volledig kunt neerzetten en manifesteren.....

De manier waarop je ouders/opvoeders je opvoeden, wat zij jou meegeven, de waarden en normen die zij nastreven, de overtuigingen die zij over zichzelf en jou hebben, bepalen natuurlijk hoe jij tegen jezelf aankijkt, hoe jij in het leven staat, hoe jij in eerste instantie je leven invulling geeft. Je verleden bepaalt vanuit welke visie jij jezelf manifesteert.

.....

*Laat je niet wijs maken dat jij
niet de kracht en de moed hebt
om jouw angsten en emoties los
te laten en te transformeren.*

*Op Zielsniveau had je ze niet en
was je 'heel'.*

5. Het ouderlijk gezin en de thuissituatie.

Het ouderlijk gezin of de gezinssituatie waarin je bent opgegroeid, heeft een allesbepalend effect op hoe jij je manifesteert in en na de eerste achttien jaar van je leven. Je thuissituatie is het voorbeeld geweest hoe je ouders/opvoeders tegen het leven aankeken en hoe zij er invulling aan gaven. Deze basis is in jou geprent en bepaalt hoe jij je jezelf neerzet in het leven.

Je ouders/opvoeders hebben je alles voorgedaan: zij lieten je zien hoe zij tegen de aspecten van het leven aankeken en hoe zij er zelf mee omgingen. Zij hebben jou hun visie, hun overtuigingen en hun waarden en normen gegeven. Zij hebben je laten zien hoe zij met thema's omgingen als verdriet, angsten, tegenslagen, seksualiteit, geld, liefde, vriendschappen, sociale contacten, voeding, alcohol en drugs, hobby's en ga zo maar door. Maar ook hoe zij dingen organiseerden zoals het huishouden, de boodschappen, de maaltijden, de vakanties, de aankoop van kleding, de inrichting van het huis, enzovoorts.

Ook lieten zij jou zien wat zij onder succes en mislukking verstonden, wat voor hen belangrijk was om te leren, hoe zij tegen een geloof aankeken, wat zij van de maatschappij vonden, hoe belangrijk werk was en hoe je daar mee omgaat en wat geld voor hen betekende.

De inprenting die je meekrijgt in je jeugd, is ook de basis voor hoe jij zelf je leven gaat vormgeven. Je volgt in eerste instantie automatisch hun voorbeeld in bijna alles wat je doet, simpelweg omdat ze je dat hebben voorgedaan. Het is kind eigen om tussen de periode in de baarmoeder, tot ongeveer ons 14de levensjaar alles te kopiëren wat ons is voorgedaan. Dat voorbeeld staat dus als een print in onze basis en vormt het uitgangspunt van ons handelen en van onze waarden en normen. Zodra wij op onszelf gaan staan, doen wij óf hetzelfde als ons is voorgedaan, óf wij gaan juist tegen het voorbeeld in en doen het tegenovergestelde. Beide gedragingen komen uiteindelijk wel voort uit hoe het ons is aangeleerd en hoe wij dat aangeleerde hebben ervaren.

Je kunt pas je eigen identiteit ontwikkelen als je je bewust bent geworden van de gewoontes en overtuigingen die je van hen hebt overgenomen. Onze eerste achttien jaar bepalen in welke mate en op welke manier wij onszelf neerzetten en hoe wij ons laten zien aan de buitenwereld.

.....

6. De basisbehoeftes.

Elk kind heeft tot zijn achttiende een aantal basisbehoeftes nodig wil het in balans kunnen opgroeien, een goed zelfbeeld kunnen ontwikkelen en vanuit vertrouwen in zichzelf kunnen leven. Hoe meer een kind de basisbehoeftes vervuld krijgt op de manier waarop zij of hij dat nodig heeft, hoe meer hij kan leven vanuit bloei en kracht. Een gebrek aan een behoefte levert een basiswond op. Door deze wond zal het gedrag van het kind veranderen, om ervoor te zorgen dat het alsnog de behoefte vervuld krijgt. Door het gemis van een behoefte zal het kind zich in eerste instantie niet volledig kunnen ontplooien en ontwikkelen. Door het gemis raakt de Zielskwaliteit omwikkeld met angsten, emoties en negatieve overtuigingen.

Een gebrek of een tekort van een behoefte wil zeker niet zeggen dat je op latere leeftijd niets alsnog in je kracht kunt komen. Elke wond is te helen als er aandacht aan gegeven wordt. Het helen van een basiswond is mogelijk door te leren de gemiste basisbehoeftes alsnog aan jezelf te geven.

Dit zijn de basisbehoeftes die wij als kind nodig hebben:

- Zorg
- Aandacht
- Vertrouwen
- Begrip
- Acceptatie
- Respect
- Bewondering
- Erkenning
- Goedkeuring
- Waardering
- Bevestiging
- Geruststelling
- Aanmoediging
- Veiligheid

Alle basisbehoeftes heb je zowel van je moeder als van je vader nodig. Je beide ouders kunnen bij jou wonden veroorzaken bij verschillende behoeftes. Je beide ouders geven je de basisbehoeftes op de manier waarop zij die zelf ook hebben gehad.

De zorg bijvoorbeeld die je van je moeder nodig hebt, is anders dan die je van je vader nodig hebt. Zo is het met alles. Elk mens heeft een mannelijk deel in zich en een vrouwelijk deel. Het mannelijk deel, dat zich vaak uit via de ratio, het denken, is het deel in ons dat actie onderneemt, zijn ‘mannetje’ staat, de beslissingen neemt en uitvoert. Ons vrouwelijk deel is gekoppeld aan ons hart, ons gevoel, onze intuïtie en onze fijngevoeligheid. Zowel ons vrouwelijk deel als ons mannelijk deel heeft de basisbehoeftes nodig van zowel de moeder als de vader. Elke behoefte waaraan een tekort wordt ervaren, veroorzaakt een disbalans in ons mannelijk en vrouwelijk deel. Wij gaan bijvoorbeeld denken dat we handelen vanuit ons hart, maar zien niet in dat we door onze emoties en angsten steeds meer zijn gaan leven vanuit ons hoofd en niet vanuit ons hart. Hoe meer opgeslagen pijnen en angsten, hoe geslotener en gevoeliger ons hart wordt en hoe meer ons hoofd het overneemt.

Het niet of niet voldoende ontvangen van de basisbehoeftes, kan enorm veel pijn en angsten opleveren voor het kind. Hoe minder behoeftes ‘bevredigd’ worden, hoe onveiliger en onzekerder het kind zich zal voelen.

.....

7. De vergelijking met een huis.

Ik vergelijk de ontwikkeling van een mens met de bouw van een huis. De uitstraling van het huis zie ik als een beeldspraak voor de uitstraling die jij hebt naar buiten toe. Hoe jij tegen je 'huis' aankijkt, wordt bepaald door het huis dat je ouders van jou hebben 'gemaakt'. Wat voor huis jij nodig hebt, wordt bepaald door hoe je ouders daar tegenaan keken. Wat er in het huis gebeurt, vergelijk ik met dat wat er in jou gebeurt. Het wel of niet staan van een huis wordt mede bepaald door de fundering ervan. Het wel of niet staan van jouw 'huis' eveneens.

De fundering van een huis wordt bepaald door de grond waarin die staat, waar de fundering uit is opgebouwd, hoe die is gestort, in welke omstandigheden en met welke materialen er is gewerkt. Voor jouw fundering geldt dat eigenlijk net zo. Wat je Ziel met zich meebrengt aan ballast en kwaliteiten, is te vergelijken met de conditie van de materialen van de fundering van het huis. Als die materialen zijn verzwakt, zal het huis pas stabiel worden als ze zijn verstevigd. Als je Ziel disbalansen heeft meegenomen naar hier, zal je fundering pas stabiel worden als deze disbalansen zijn aangepakt. Hoe de fundering is gestort is te vergelijken met hoe je ouders je basis hebben neergezet. Te weinig materiaal geeft een zwakke fundering, te weinig 'voeding' vanuit je ouders verzwakt jou ook. Een instabiele grond kan een instabiele fundering veroorzaken. Een instabiliteit bij je ouders heeft effect op jou.

In de kelder van een huis slaan we vaak dingen op die we nog niet weg willen doen, waar we nog geen afscheid van kunnen nemen. Maar ook dingen waar wij niet meer naar willen kijken. Vaak puilen kelders daardoor uit. In onze eigen 'kelders' slaan we onze onverwerkte emoties op. Je kunt er nog geen afscheid van nemen, want ze dienen nog ergens voor. Of je hebt de beladen gebeurtenissen uit je zicht gehaald in de hoop ze te vergeten. Als je je kelder opruimt dan kijk je in de dozen wat er nog inzit en bepaalt wat je ermee gaat doen. Als het nut van wat je hebt opgeslagen er niet meer is, dan haal je het uit de kelder.

Hoe meer dozen je leeghaalt, hoe leger en opgeruimder je kelder. Als je je eigen kelders wilt opruimen, dan zul je naar eigen dozen van emoties moeten kijken. Je kunt pas een inzicht krijgen wat je met een emotie moet doen, als je de doos waarin ze zijn opgeslagen opent. Emoties van een scheiding bijvoorbeeld die je als kind hebt meegemaakt en toen niet hebt kunnen verwerken, liggen in een doos ‘scheiding’ die je toen in je kelder hebt opgeslagen. Maar zolang die doos nog in je kelder staat, bevindt die zich nog in je huis en ervaar je dat in je systeem als een ballast. Als je in je huidige leven weer een scheiding meemaakt, is het net of de inhoud van de doos van toen meetrilt in de gebeurtenis van nu. Hoe meer dozen uit je kelder je opruimt, hoe minder emoties er in je systeem zullen zijn en dus hoe ‘opgeruimder’ jij je voelt.

In de berging van een huis slaan we vaak spullen op die we nog nodig hebben, maar niet dagelijks gebruiken. In jouw ‘berging’ sla je je kwaliteiten op die je wel in je hebt, maar nog niet gebruikt of niet meer durft te gebruiken. Misschien ben je ze als kind gaan wegstoppen, omdat er negatief op je kwaliteiten is gereageerd. Ik neem het voorbeeld van een kind dat ADHD heeft; overactief, druk, veel aandacht vragend, nieuwsgierig en leergierig. Het kind met zo’n gedrag kan op school of in het gezin een nogal bepalende rol hebben. Als het een te druk of onhandelbaar gedrag vertoont, zal het afgeremd worden. Het krijgt stickers op als vervelend, onhandelbaar, misschien zelfs irritant. Voor het kind waren de kwaliteiten druk, nieuwsgierig of overactief misschien wel een onmisbare kwaliteit. Ze waren misschien wel onderdeel van de basis die het had meegenomen: veel willen ontdekken, veel willen leren, van alles willen doen. Door de stickers kan het zijn dat juist die kwaliteiten in de berging zijn beland.

.....

8. Het vrouwelijke en het mannelijke in ons.

Elk mens heeft een vrouwelijke en een mannelijke kant in zich die zich uiten in een gevoelskant (het vrouwelijke) en een ‘manifestatiekant’ (het mannelijke). Voelen doen wij met ons hart en denken met ons hoofd. Daarom zit er zo’n groot verschil in leven vanuit ons hart, dus met gevoel en intuïtie, of leven vanuit ons hoofd, het denken. Wij hebben zeker beide kanten nodig, omdat wij ons anders niet of niet krachtig genoeg kunnen manifesteren. Als ons huis in de fik staat, dan hebben wij ons mannelijk deel nodig om in actie te komen. Om te kunnen bepalen wat wij nu werkelijk willen in ons leven, hebben wij onze vrouwelijke gevoelskant nodig.

Je zou kunnen zeggen dat elk mens zowel vrouwelijk als mannelijk is. Dit heeft niets te maken met vrouwelijk en/of mannelijk gedrag dat iemand kan hebben en ook niet met de fysieke verschijning van iemand, dus het lichaam waarin die Ziel geboren is. Fysiologisch zijn er kort door de bocht gezegd 2 geslachten; je wordt geboren in een vrouwenlijf of in een mannenlijf.

Om onszelf neer te kunnen zetten in ons leven gebruiken wij zowel de vrouwelijke kant van onszelf als de mannelijke kant. Het vrouwelijke om te kunnen voelen en op onze intuïtie af te kunnen gaan, het mannelijke om ons te kunnen manifesteren. Zonder het mannelijke deel kan het vrouwelijke deel zich niet veilig voelen en kunnen wij niet leven vanuit ons gevoel.

Wij leven gelukkig in een tijd waarin het helder wordt dat het mannelijke door de decennia heen een veel te grote rol heeft gespeeld. Sterker nog: het vrouwelijke en zelfs de vrouw op zich, is onderdrukt geraakt en op de 2de plaats komen te staan. De man en het mannelijke nam in alles de leiding. De vrouw en het vrouwelijke werd ondergeschikt.

Deels werd dit veroorzaakt door de oorlogen en rampen die onze voorouders hebben meegemaakt, waardoor het gevoel uitgeschakeld moest worden.

Er was geen tijd om te voelen, want het land moest opgebouwd worden. Het bouwen gebeurde door de mannen, de vrouwen kwamen op een manier ‘in dienst te staan’ van de mannen.

Ook het instituut huwelijk heeft hieraan bijgedragen. In de vroegere huwelijken werd de vrouw ondergeschikt aan de man. Zij gaf (en geeft vaak nog steeds) zelfs haar achternaam op. De naam die voortkwam uit de lijn van haar vader, werd vervangen door de nieuwe naam van haar man. Vrouwen gaven dus hun mannenlijn op en verloren daardoor de verbinding met het mannelijke deel dat voortkwam uit de mannenlijn van de vrouw. Toen mijn vader overleed, zei ik tegen mijn moeder: ‘Mam je bent weer gewoon mevrouw A. nu dat papa is overleden’. Ongelooflijk, maar ze moest zelfs even denken, omdat het gebruik van haar meisjesnaam al meer dan 65 jaar uit haar leven was. Zij was totaal uit verbinding geraakt met de mannenlijn achter haar.

Ook door religies is er een schrikbarend onderscheid gemaakt tussen mannen en vrouwen. Mannen werden op een manier belangrijker en krachtiger gevonden. Vrouwen kwamen meestal op de 2de plaats.

In onze samenleving is er een gigantisch onderscheid gemaakt tussen mannen en vrouwen. Meisjes en vrouwen moeten zich op een manier gedragen en kleden die bij hen past. Voor jongens en mannen geldt hetzelfde. Vrouwen mogen zich niet mannelijk gedragen, anders worden ze potten genoemd. Mannen mogen zich niet ‘vrouwelijk’ gedragen, anders worden ze mietjes genoemd. Vrouwen konden lang geen leidinggevende functies of typisch ‘mannenfuncties’ hebben, voor mannen gold datzelfde bij beroepen die ‘meer voor vrouwen waren’.

.....

9. Mijn eigen gezinssituatie.

Zoals hiervoor gezegd zie ik nu dat ik ben geboren en opgegroeid op de juiste plek en in het juiste gezin. Weliswaar heb ik in dat gezin een ongelooflijke hoeveelheid emoties, disbalansen en angsten opgelopen en loodzware situaties meegemaakt, maar door de verwerking daarvan na mijn 40ste, heeft elke gebeurtenis en situatie mij opgeleverd wat ik nodig had om in mijn kracht te komen en om mijn Zielsmissie vorm te geven. Ik heb dankzij mijn verleden kunnen leren wat ik nu dankbaar weet te gebruiken in de benadering naar mijzelf en anderen toe.

Als kind kon ik die dankbaarheid absoluut niet voelen en vond ik mijn jeugd helemaal niet fijn. Vreselijk zelfs, ik ging bijna dagelijks door een hel. Ik dacht bijna dagelijks aan de dood en het niet meer hier willen zijn. Ik voelde mij vaak niet gezien, niet gehoord, niet begrepen en niet gerespecteerd. Ik had niet het gevoel dat ik op één lijn zat met mijn ouders, zussen en broer. Ik dacht eigenlijk over niets hetzelfde en zou alles op een andere manier willen doen dan zij.

9.1 Mijn moeder.

Mijn moeder was een vrouw die van zichzelf vond dat zij ‘het allemaal niet wist’, dat zij van iets geen verstand had of dat ze ergens niet over kon meepraten. Ze had een enorm laag zelfbeeld en mengde zich daardoor zelden in discussies tussen mijn vader en de kinderen en ging eigenlijk ook nooit echt in gesprek met ons. Op een bepaalde manier was zij alleen maar de vrouw die zorgde voor het huishouden. Daar was zij verantwoordelijk voor, de rest nam mijn vader voor zijn rekening.

De invloed van mijn vader was duidelijk te voelen in alles wat zij deed. ‘Wat zal papa er wel niet van vinden’ of ‘vraag dat maar aan je vader’, zei ze vaak. Zij was niet een moeder bij wie je je verhaal kwijt kon, met wie je ergens over in gesprek kon gaan, aan wie je raad kon vragen en met je emoties terecht kon. Zij was duidelijk ‘de vrouw van’ en had in mijn ogen niet echt een eigen identiteit meer.

Inmiddels begrijp ik dat door haar eigen verleden haar hart versteend was geraakt en was afgesloten, waardoor zij niet meer kon leven vanuit haar gevoel. Haar ervaring om als adolescent tijdens de oorlog in een gevangenkamp op te groeien, heeft haar bedekt. Zij was een harde vrouw geworden, zowel voor zichzelf als voor de buitenwereld. Zij zat vol haat, woede, jaloezie en was zelfs erg racistisch geworden, terwijl er volgens mij in haar juist een zeer zachte, krachtige, wijze, lieve en mooie vrouw zat. Door de positie die zij innam ten opzichte van mijn vader en haar houding tegenover haar kinderen, was zij er voor niemand. Ook niet voor zichzelf. Zij deed eigenlijk altijd alleen maar op de achtergrond mee. Behalve als mijn vader er niet was. Dan nam zij ook een dominante, harde houding aan en deed eigenlijk hetzelfde als hij. Haar steun kon je eigenlijk nergens in voelen, want het was duidelijk dat ook zij haar man moest volgen en niet tegen hem op kon. Zij gaf zichzelf volledig weg.

.....

9.2 Mijn vader.

Daar waar ik naar mijn moeder toe eigenlijk altijd liefde heb kunnen voelen, maar mijzelf niet de ruimte gaf om ook boosheid te voelen richting haar, was dat met mijn vader tegenovergesteld. Richting hem kon ik vrijwel alleen boosheid, afkeer en haat voelen en geen liefde meer. Dit gaf een enorm verknipt gevoel naar mijzelf: ik kon niet meer van het mannelijke in mijzelf houden, want ik had een enorme afkeer van de man in mijn leven, mijn vader. En daarnaast voelde ik eigenlijk ook een enorme angst voor de vrouw in mijn leven, mijn moeder, die weer totaal verknipt was met haar hartsenergie. Daardoor was ik ook bang geworden voor het vrouwelijke deel in mij.

Ik snapte de logica van het handelen van mijn vader wel, maar ik was het bijna nooit eens met zijn benadering en handelwijze. Omdat ik als kind met mijn vader een liefdeloze band had en ik altijd bang

was voor hem, ben ik tot mijn twintigste als persoon flink in de verdrukking gekomen. Ik voelde een conflict tussen wie ik ‘moest’ zijn van mijn vader en wie ik zelf wilde zijn. Het lukte mij door de omstandigheden in het gezin niet om mij te manifesteren op de manier die ik als kind had gewild. Ik kon niet zijn wie ik diep van binnen voelde dat ik was. Mijn creativiteit werd onderdrukt, maar ook mijn eigen wijsheid en standpunten. Het lukte mij op geen enkele manier om tegen mijn vader in te gaan. Er ontstonden daardoor meer en meer emotionele situaties, angsten en beperkende overtuigingen, waardoor mijn ‘kelder’ aardig gevuld raakte met gebeurtenissen die ik toen niet kon verwerken.

.....

9.3 Mijn opname in ‘De Klokkenberg’.

De relatie met mijn moeder is enorm beïnvloed door de twee opnames in de Klokkenberg (een sanatorium voor astmapatiënten) die ik als kind op mijn vierde en twaalfde heb gehad. Uiteraard vond zij het vervelend dat ik astmatische problemen had, maar dat ik ook nog eens opgenomen moest worden, dat vond zij vreselijk. Mij na elk weekend weer moeten wegbrengen en dus telkens weer afscheid nemen van haar kind, heeft haar zo enorm veel verdriet gebracht, dat haar band met mij erg ingewikkeld werd. Zij ging ervan uit dat ik het vreselijk vond om daar opgenomen te worden en deed er dus alles aan om het voor mij zachter te maken. Er werd nergens over gesproken om maar te doen alsof het er niet was. Er werd ook niets aan mij uitgelegd, om te proberen het zo draagbaar mogelijk te maken. Voor mij werkte dat juist averechts, want ik wist steeds niet waar ik aan toe was en ik snapte maar niet waarom mijn moeder zo emotioneel reageerde. Als ik in het weekend weer even thuis was, dan kreeg ik steeds iets extra’s en deed ze liever tegen mij dan tegen de anderen. Dit veroorzaakte een snijdende onderlinge jaloezie. Ik had die extra aandacht liever niet gehad.

Wat mijn moeder niet in de gaten had is dat zij het vreselijk vond voor zichzelf. Het was haar projectie op mij van haar angsten uit

haar verleden die zij niet verwerkt had en die loskwamen steeds als zij mij moest achterlaten. In haar jeugd heeft zij vastgezeten in een oorlogskamp, afgescheiden van haar broer en haar vader en omringd door allemaal vreemden die voor haar super onveilig voelden. Die emoties kwamen bij haar boven, doordat zij zich steeds moest losmaken van mij, net als toen met haar vader en broer.

.....

9.4 Het thema seksualiteit en mijn homoseksualiteit.

Het thema seksualiteit was enorm beladen bij ons thuis. Mijn vader was er super onhandig in om dingen te bespreken en mijn moeder hoorde je er niet over. Volgens mij zaten zij enorm in de knoop met zichzelf als het ging over seks en seksualiteit. Mijn vader was streng katholiek opgevoed en had daardoor zijn seksualiteit nooit kunnen en mogen ervaren. Bijna alles wat met seks te maken had was verboden en alles was ‘slecht’. De overtuigingen die hij op ons overbracht waren: seks was er alleen om je voort te planten, masturberen mocht niet en was door God verboden, je mocht geen seks voor het huwelijk hebben, lust mocht niet, bloot ook niet, homoseksuele seks was ondenkbaar en in- en inslecht. Alles wat met seks te maken had of een seksistische lading had, werd verboden door mijn vader. Ik denk dat mijn vader juist een enorm tekort had aan seks en seksualiteit, waardoor hij zo enorm in de knoop zat met zichzelf op dit thema. Mijn moeder daarentegen had een enorme afkeer van seks, dat was aan alles te merken. Aanraking vond zij niet fijn en intimiteit al helemaal niet. Voor haar was het net of seksualiteit niet bestond.

Mijn ouders hadden, of ik moet eigenlijk zeggen, mijn vader had erg ouderwetse opvattingen over seks. Iedereen die seks had voor het huwelijk had afgedaan voor hem en als grof, schandelijk en smerig neergezet. Vrouwen die seks hadden voor hun huwelijk, waren in zijn ogen een ‘hoer of een slet’. Hij had een vreselijk

oordeel over vrouwen die zich sexy gedroegen of sexy kleding aandeden. Mijn zussen hadden altijd strijd met hem als hij vond dat hun kleding ‘ordinair’ en te sexy was.

Samenwonen was toen een no go. Enorme felle discussies daarover, wat eigenlijk geen discussies waren, maar meer gevechten. Hij accepteerde het niet, punt uit. En als iemand dat wel zou doen, dan dreigde hij: ‘dan kom je er hier niet meer in’.

.....

10. De plek binnen het gezin waarop je inspringt.

Het valt mij op dat er een groot verschil is van thema's die kinderen uit te werken hebben met hun ouders, al naar gelang de plek binnen het gezin waarop zij inspringen. Kinderen houden spiegels voor aan hun ouders. Thema's die bij de ouders nog uit balans zijn en om verwerking vragen, worden door kinderen aan hen gespiegeld. Als bijvoorbeeld de moeder nog erg veel boosheid in haar systeem heeft zitten richting haar moeder, dan is de kans groot dat er een thema van boosheid ontstaat tussen de moeder en haar dochter. Thema's worden doorgegeven van generatie op generatie, net zolang ze verwerkt zijn. De dochter die haar boosheid bijvoorbeeld uit richting haar moeder, spiegelt misschien de boosheid die er nog bij moeder zit richting haar moeder. Het valt mij op dat de oudste dochter vaak de heftigste emoties en thema's van de moeder overneemt en dus spiegelt en de oudste zoon die van de vader. Dat betekent natuurlijk niet dat de andere kinderen geen spiegels zijn en niet dezelfde stukken in zich hebben als de ouders.

Het oudste kind heeft vaak andere thema's dan de laatstgeborene. Het lijkt erop dat het oudste kind de meest aardse-, basisthema's uitwerkt met de ouder en dat de latere kinderen meer subtiele thema's uitwerken. Natuurlijk is er geen enkele stelligheid in wat ik schrijf, maar het zijn wel patronen die ik herken vanuit mijn praktijk.

De eerstgeborene/het oudste kind:

Vaak kun je zien dat het eerstgeboren kind de 'zwaarste' thema's overneemt van de ouders. De 1ste dochter pakt vaak de basisthema's over van de moeder en de 1ste zoon van de vader. Niet dat de dochter geen thema's uit te werken heeft met de vader (of een zoon met zijn moeder), maar vaak zijn de spiegels groter tussen de 1ste dochter en de moeder dan tussen de 2de dochter en de moeder. Ik zie vaak dat er een andere dynamiek is tussen de 1ste dochter/zoon en moeder/vader, dan met de andere kinderen.

De grootste thema's van mijn moeder waren denk ik wel haar onzekerheid, het gevoel minder te zijn, haar negativiteit en haar jaloezie. Mijn oudste zus loopt ook tegen deze thema's aan, waardoor er vaak strijd was tussen haar en mijn moeder. Mijn moeder irriteerde zich vaak enorm aan haar oudste dochter, maar zag niet dat zij zichzelf zag in haar. Mijn andere zussen hebben die thema's veel minder, maar wel andere thema's. Uit respect voor mijn zussen, ga ik niet verder in op voorbeelden uit mijn gezin.

.....

Geboren na een miskraam of abortus:

Vaak krijgt het kind dat geboren wordt na een miskraam of een abortus een enorme lading met zich mee. De moeder heeft vaak een bak verdriet in zich, omdat er veel te weinig aandacht wordt gegeven aan de impact van een miskraam. Zowel voor de vrouw als voor de man is het een heftige gebeurtenis die veel te weinig wordt geuit en dus wordt opgekropt. Het kind dat na de miskraam wordt geboren voelt dit verdriet en heeft vaak de neiging om te gaan pleasen. Het is al eens misgegaan, dus kan het zijn dat het kind erna ervoor gaat zorgen dat dat verdriet gecompenseerd wordt.

Vooral de moeder heeft waarschijnlijk een angst opgebouwd dat het misschien weer mis kan gaan bij de volgende zwangerschap. De foetus in de baarmoeder krijgt deze angst mee en wordt erdoor gevoed. Het kan zijn dat het kind dat uiteindelijk wordt geboren enorm haar/zijn best zal doen om het de moeder zo goed mogelijk naar de zin te maken. Door de angst die de moeder kan hebben dat het weer mis kan gaan, komt het vaak voor dat de moeder zich de 1ste maanden van de nieuwe zwangerschap niet echt kan verbinden met de foetus en nog een bepaalde reserve aanhoudt. Alsof moeder zich nog even inhoudt om volledig te genieten van haar zwangerschap. Dit heeft uiteraard een impact op de foetus. Het kan zijn dat het gaat interpreteren dat het niet

welkom is, of dat het pas gezien wordt als..., of dat er pas van haar/hem gehouden kan worden als de zwangerschap goed is gegaan.

.....

*Hoe 'liever' jij wordt naar jouw
Innerlijk Kind, hoe makkelijker
het gaat worden om ermee in
verbinding te komen, te helen en
te transformeren naar kracht.*

11. De invloed van de schoolperiode.

Voor steeds meer kinderen en jongeren is de schoolperiode een zwaarbeladen periode. Een periode waarin veel emoties en angsten opgebouwd worden. Ik merk het in mijn praktijk hoe vaak het ‘mis’ is gegaan vanaf het moment dat een kind op haar of zijn 4de jaar de 1ste stappen in het schoolsysteem zet. Veel belemmerende thema’s komen dan aan bod: ik moet passen in een plaatje, ik moet te veel stilzitten, ik mag ineens heel veel dingen niet meer, ik moet ineens presteren, ik word ineens beoordeeld, ik heb ineens te maken met een andere autoriteit dan die van mijn ouders, ik maak ineens onderdeel uit van een groep, ik word geconfronteerd met onderwerpen en stof waar ik helemaal niets mee heb, ik kan niet tegen de hoeveelheid prikkels van andere kinderen, ik voel van alles waar ik niets mee kan en wat ik niet kan delen, ik word niet (meer) gezien en ga maar door.

Zelf heb ik zowel mijn basisschoolperiode, als die van de middelbare school als een drama ervaren. Tot aan mijn examen op mijn 20ste was bijna elke schooldag voor mij gevuld met angst, wanhoop, eenzaamheid en een gevoel er niet bij te horen. Niemand had dat door, want over het algemeen gedroeg ik mij vrolijk en opgewekt en had een erg druk gedrag ontwikkeld. Van binnen daarentegen voelde ik mij vreselijk onrustig, angstig, eenzaam, onbegrepen en onzeker.

11.1 Het cijfersysteem.

De school ‘beoordeelt’ iemand op haar of zijn kunnen. Je krijgt meestal te horen wat je fout hebt gedaan en niet wat je goed doet. Meestal wordt er benadrukt wat je niet kunt, i.p.v. wat je wél kunt. Ook wat je niet onder de knie hebt en niet waar je goed in bent. Kortom, in mijn ogen meer een negatieve, demotiverende werkwijze, dan een opbouwende en stimulerende. De cijfers die een kind haalt op school, worden vaak gekoppeld aan wat een kind is. Als je hoge cijfers haalt dan ben je knap, goed of slim, maar als je ‘slechte’ of lage cijfers haalt, dan ben je niet goed of zelfs dom. Dit labelen en beoordelen heeft een enorm impact op een kind.

Ik voelde mij steeds kleiner worden naarmate de schooljaren vorderde, want ik was een zeer middelmatige leerling en haalde vaak onvoldoendes of net voldoende en maar zelden goed of zeer goed. Als er maar vaak genoeg wordt benadrukt wat iemand niet kan, dan heeft dat absoluut een beperkend effect op het zelfvertrouwen, de eigenwaarde en het zelfbeeld dat een kind heeft. Andersom: als er wordt benadrukt waar het kind goed in is, dan wordt dat meegenomen in haar of zijn ontwikkeling en zelfbeeld.

.....

11.2 De invloed van docenten.

De manier waarop een docent lesgeeft heeft zeer vaak invloed op het kind de lesstof wel of niet kan begrijpen en ontvangen. Als een docent boeiend en afwisselend lesgeeft, dan wordt de stof vaak al heel wat aantrekkelijker. Als een docent dan ook nog eens écht verbinding maakt met de leerlingen, dan zal die leerling veel meer motivatie voelen om de stof tot zich te nemen. Ik had zo'n economieleraar. Die maakte de stof zo interessant door de manier waarop hij het overbracht, dat bijna iedereen aandachtig bleef in zijn lessen. Ik haalde voor dat vak dan ook met redelijk gemak voldoende.

Mijn docent Engels had een heel ander effect op mij. Hij vond het blijkbaar erg leuk om leerlingen in de zeik te nemen en zichzelf een goed gevoel te geven ten koste van de leerlingen. Ik schreef al eerder dat ik best wel heftig stotterde. Als ik aan bod kwam met lezen, dan zei hij vaak: 'dit wordt lachen, Robbie gaat voorlezen'. Mede door dit soort opmerkingen kon ik mij slecht motiveren om Engels te leren. Mijn angst nam alleen maar toe door hem en dus namen mijn resultaten alleen maar af.

Ook een docent Nederlands legde een vreselijke druk op mij. Als wij gingen voorlezen, dan ging ik altijd vooruitkijken welke alinea ik moest gaan lezen. Als die alinea met een woord begon waar ik normaal gesproken op zou haperen, dan raakte ik van binnen in

paniek. Ik had een trucje gevonden, door een zin te beginnen met; ‘en, gevolgd door de zin’. Het woordje ‘en’ kon ik makkelijk uitspreken, zonder te stotteren. Als ik dan zo’n alinea begon met het woordje ‘en’, om de rest gewoon door te kunnen lezen zonder haperen, dan zei hij: ‘dat staat er niet’ en moest ik opnieuw beginnen. Soms een aantal keren achter elkaar. Resultaat: blokkade werd groter en groter en plezier nam steeds meer af.

.....

11.3 Het thema hooggevoeligheid.

Ik was een kind met een enorme hooggevoeligheid en sensitiviteit. Mijn heldere vermogens (helder zien, horen, voelen en weten) waren sterk ontwikkeld, ook al was ik mij daar niet van bewust. Dit thema hooggevoeligheid is vandaag de dag gelukkig een stuk bekender en ‘normaler’, maar toen nog helemaal niet. Ik voelde van alles, zag van alles, was erg snel afgeleid, had moeite met veel geluid en had een enorme nieuwsgierigheid. Dingen die er helemaal niet uitkwamen, maar op een manier was ik erg leergierig en wilde ik eigenlijk met van alles de diepte in. Ik wilde het hoe en waarom van alles leren: waar dingen vandaan komen, hoe ze ontstaan, hoe de kosmos in elkaar zit, enzovoorts. Ik wilde grote gehelen zien, verbanden snappen, hoe de wereld in elkaar zat...

Heel veel dingen die wij moesten leren op school, interesseerden mij totaal niet. Ik snapte absoluut het nut er niet van om de namen van rivieren van allerlei landen uit mijn hoofd te moeten leren, om data te onthouden van oorlogen, om namen te kennen van personen die al 1000-den jaren geleden waren overleden, om wiskunde te leren waar ik het nut totaal niet van inzag, enzovoorts. Ik vond dat ik veel te veel dingen moest leren en naar veel te dingen moest luisteren waar ik niets mee had, waardoor ik enorme moeite had om focus te houden of stil te zitten. Ik wilde achtergronden weten, meer inhoud krijgen over het hoe en waarom, ik wilde dingen horen waar ik wat aan had.

Als een docent zijn lessen op een boeiende manier bracht, dan bleef mijn aandacht vaak wel. Dat waren de docenten die konden invoelen op hun leerlingen en die hun leerlingen konden enthousiasmeren. Dan lukte het mij vaak ook vrij goed om die stof te leren en te onthouden. Al de -voor mij- oninteressante stof, ging het ene oor in en het andere uit. Ik kreeg dat ook absoluut niet in mijn hoofd gestampt. Saaie lessen duurden in mijn beleving 2 uur i.p.v. 45 minuten. In dat soort lessen werd ik gek van onrust binnen in mij. Door die onrust kon ik niet stilzitten, zat constant te wiebelen op mijn stoel, draaide steeds weg, met als gevolg dat ik niet echt werd gewaardeerd door veel docenten. Zij raakten dan geïrriteerd richting mij. Nu snap ik dat dit vaak gebeurt in het onderwijs: kinderen gedragen zich druk en misschien wel onhandelbaar. Maar ligt dit aan het kind, of ligt dit aan de docent/het systeem die het kind niet ziet, aanvoelt en begrijpt?

.....

11.4 Het thema pesten.

De impact van pesten kan enorm zijn. Ik merk het in de praktijk hoeveel en hoe vaak mensen in hun volwassen leven nog steeds last kunnen hebben van het gepest zijn in hun schooltijd. Pesten laat een enorme wond achter, omdat het vaak zo persoonlijk gericht is. Bij het pesten wordt vaak gebruik gemaakt van zwakheden, persoonlijke dingen, ziektes, fysieke issues, het dragen van een bril, opvallende kleding, ouderwetse schoenen en ga maar door. Allemaal zaken die iemand die gepest wordt kleineren, denigreren, voor schut zetten en intens raken. Door het pesten kunnen allerlei beperkende overtuigingen ontstaan die iemand jarenlang kan meedragen.

Zowel bij de persoon die gepest wordt als bij de pester spelen er thema's als onzekerheid, zichzelf klein voelen, voor zichzelf opkomen, veiligheid, zelfbeeld, eigenwaarde, zelfliefde, boosheid en dergelijke.

De persoon die gepest wordt zal moeten leren op te staan, voor zichzelf op te komen en leren relativeren en niet als waarheid aannemen dat wat er wordt gezegd. Het 'slachtoffer' maakt zichzelf vaak klein en laat de bagger over zich heen komen. Neemt ook vaak aan dat het klopt wat er wordt gezegd.

.....

12. Het thema vriendschappen.

Vriendschappen in de jeugd zijn natuurlijk van essentieel belang bij de ontwikkeling van een kind. Dankzij vriendschappen leer je omgaan met anderen, leer je verbinden, kun je over dingen praten, leer je jouw mening vorm te geven, kun je advies vragen en geven, kun je ontdekken hoe er over je wordt gedacht, wat anderen van je vinden, enzovoorts. Vriendschappen ondersteunen elkaar, maar kunnen ook een enorme confrontatie zijn.

Vrienden houden elkaar vaak een spiegel voor. In principe trekken wij van nature die vrienden aan waar wij ons goed bij voelen en stoten wij de mensen af waar wij op triggeren of een hekel aan hebben.

Het valt mij op hoe vaak mensen vrienden hebben met dezelfde thema's in hun leven, maar ook met dezelfde disbalansen. Volgens mij wordt dat kosmisch zo 'geregeld', omdat wij mensen in ons leven nodig hebben die ons dingen spiegelen zodat wij kunnen groeien. Als ik mijn jaloezie bijvoorbeeld onder ogen 'moet' komen, maar daar geen zicht op heb, dan zullen vrienden met vergelijkbare issues mij dat spiegelen. Dan zal het thema wakker geschud worden door anderen, net zo lang totdat ik dat thema in het licht ga zetten en ermee aan de slag ga.

Zo ook met mensen die je onbewust of bewust vermijdt. Het kan zijn dat deze mensen iets spiegelen wat jij zelf niet door hebt. Ik verreed in mijn jeugd krachtige jongens die voor zichzelf opkwamen. Daar voelde ik mij klein en onzeker bij. Ook jongens die tegen autoriteit in durfden te gaan, hield ik op afstand. Nu ik erop terugkijk, waren dat jongens die mij wel degelijk iets lieten zien: ik zou wat meer voor mijzelf mogen durven opkomen, wat vaker tegen autoriteit in mogen gaan en mij krachtiger in mijn basis kunnen zetten. Die jongens die ik juist daarom verreed hadden, achteraf gezien, een belangrijke boodschap voor mij.

Ik geloof erin dat je vrienden op je pad krijgt, die je nodig hebt in je ontwikkeling. Ik geloof niet in 'verkeerde' vrienden.

Natuurlijk kunnen vrienden elkaar negatief beïnvloeden, maar op Zielsniveau hebben wij blijkbaar die beïnvloeding nodig. Als ik naar mijn zus kijk, dan zou je kunnen zeggen dat zij vanaf haar 14de de ‘verkeerde’ vrienden heeft aangetrokken. Door die vrienden is zij misschien wel sneller van haar pad geraakt, in een wereld terecht gekomen van drugs en alcohol en heeft zij besloten om te stoppen met school. Althans, zij begon steeds meer te spijsbelen. Zij begon ook steeds meer moeite te hebben met autoriteit en werd steeds feller in haar uitingen. Ze kwam steeds feller voor zichzelf op en besloot uiteindelijk op haar 16de het ouderlijk huis te verlaten, wat gepaard ging met enorme strijd en ruzies. Hebben die vrienden een slechte invloed gehad op haar, of hebben zij haar juist die ervaringen gegeven die zij op Zielsniveau nodig had? Ik denk zelf dat laatste. Het is uiteindelijk niet goed met haar afgelopen, maar ze heeft wel ongelooflijk veel dingen geleerd in haar leven. Althans, zij heeft haar leven beëindigd, dus op dat vlak zou je kunnen zeggen dat het niet goed met haar is afgelopen, maar op Zielsniveau zal zij er zeker van geleerd hebben en gegroeid zijn door die ervaring.

.....

Alles van jou is prachtig.

*Jij bent een volledige bron van
liefde.*

*De wereld ziet jou als een
aanwinst.*

*Straal en neem je plek in,
mooi mens!*

13. Onderscheid tussen de autonome Ik en het verwonde Innerlijk Kind.

Wat versta ik onder de autonome Ik?

Ik heb je verteld dat ik ervan uitga dat elk mens een Ziel in zich heeft. Die Ziel bevat al jouw kwaliteiten, jouw missie, jouw passie en alle wijsheid die jij nodig hebt in dit leven. Die Ziel is volledig in balans en verbonden met het allesomvattende, kosmische bewustzijn en onvoorwaardelijke liefde. Deze energie en dit vermogen is wat ik de autonome Ik noem. In jouw wezen ben jij kracht, liefde, licht, balans en wijsheid. Ook al komt die er niet of niet (meer) volledig uit door wat je hebt meegemaakt in dit leven, die kracht zit er nog steeds in, maar is bedekt of soms bedolven geraakt. Het is deze verbinding die nodig is om het Innerlijk Kind in ons te helen. Het kind kan zichzelf niet helen, daar heeft het een andere kracht voor nodig. Jouw autonome Ik is van oorsprong kracht en zal niet in een slachtofferrol komen. Die is ook in staat om vanuit die kracht en autonomie naar het leven te kijken, het kind op te pakken en de lessen te zien die geleerd kunnen worden.

Vanuit die autonome Ik is het ook ‘makkelijk’ om te ontdekken en toe te geven dat jij je als volwassene als een kind gedraagt bijvoorbeeld. Vanuit die positie kun jij jezelf oppakken, laten uiten en helen.

Je zult het waarschijnlijk wel herkennen dat je als volwassene soms reageert als een kind. Dat jij je laat meevoeren door de emoties die in jou zitten. Dat je misschien disproportionele reacties van bijvoorbeeld boosheid kunt hebben op situaties. Dit komt omdat oude onverwerkte emoties altijd meetrillen in ons systeem. Hoe meer opgeslagen en onverwerkte emoties wij in ons hebben, hoe intenser het effect is van deze emoties in ons dagelijks leven. Dus boosheid van vroeger die niet geuit is, versterkt de boosheid die wij voelen in het heden. Dit omdat niet alleen de boosheid van nu eruit komt, maar ook de boosheid van toen. Herken je het dat soms iemand de boosheid over zich heen krijgt, die misschien voor een (groot) deel naar iemand uit je verleden is gericht?

Misschien krijgt je partner de lading die eigenlijk naar je vader had gemoeten? Of een docent van jouw kind die een uitbrander krijgt die eigenlijk voor jouw eigen docent van vroeger bedoeld was? Of dat je in een enorm stuk verdriet komt dat eigenlijk niet om nu gaat, maar om vroeger? Ik kan mij nog herinneren dat ik bij sommige begrafenissen disproportioneel huilde. Zelfs als ik de persoon die werd begraven niet of nauwelijks had gekend. Het verdriet wat er dan ineens zo intens uit kwam, was het verdriet dat ik nooit had geuit over het plotseling overlijden van een vriendje op de lagere school.

.....

14. Nawoord.

Ik hoop je met dit boek geïnspireerd te hebben om je met jouw verwonde Innerlijk Kind en dus met je jeugdijaren te verbinden. Ik weet als geen ander hoeveel zwaarte er naar boven kan komen, maar weet ook dat die zwaarte ons hele leven blijft meewegen en meetrillen als wij er niets mee doen. Ik ben zelf blij dat ik het pad van ontwikkeling, bewustwording, heling en transformatie ben opgegaan, want alle gebeurtenissen die voorheen loodzwaar wogen, geven mij nu de kracht die ik in alles gebruik.

Mijn verleden had zinloos gevoeld als ik er niets mee had gedaan. Ik hoop dat je vanuit jouw Ziel kunt gaan kijken naar jouw jeugdijaren en jij jezelf gaat realiseren dat niets voor niets is geweest en alles aan te pakken en te transformeren is.

Als je op Zielsniveau naar je leven gaat kijken, dan ga jij jezelf uit je slachtoffergevoel-, en gedrag halen. Dan ga je zien waarom je ‘moest’ meemaken wat je meegemaakt hebt en waarom je de mensen bent tegengekomen die op je pad zijn gekomen.

Mocht je echt aan de slag willen gaan met het verwonde Innerlijk Kind, dan raad ik je zeker mijn boek “De Overwinning” aan. Dat boek staat vol handvatten over hoe je met jezelf aan de slag kunt gaan en angsten, emoties en negatieve overtuigingen kunt overwinnen en transformeren.

Ik wens je ongelooflijk veel succes en kracht toe in het verdere verloop van jouw leven. Ik hoop dat je gaat zien hoe prachtig jij bent en wat voor onuitputtelijke bron van liefde, wijsheid en kracht jij in je hebt.

Geniet van jezelf mooi mens.

Hartegroet,
Rob

*Als jij het verwonde Innerlijk
Kind gaat oppakken en het
aandacht en liefde geeft,

zal het opgroeien en jouw
handelen laten transformeren
naar authenticiteit en kracht.*

Eerder verschenen boeken

‘De Overwinning’

Holistisch boek voor persoonlijke ontwikkeling, bewustwording en heling.

- Je ontdekt je kracht, missie en passie en gaat leven vanuit je hart.
- Een innovatieve kijk op psychische klachten en gedragsproblemen.
- Een boek vol handvatten om met jezelf aan de slag te gaan, gebaseerd op eigen-, en praktijkervaringen.

Je krijgt handvatten hoe jij je ‘kelders met emoties’ kunt legen en je ‘berging met verborgen kwaliteiten’ kunt uitpakken. Je hart zal daardoor helen en opengaan, waardoor jij meer in je autoriteit zult komen en een vitaler en gelukkiger leven kunt leiden.

ISBN: 978 90 816498 0 3

De Overwinning

Rob Derksen

‘Verlost’

Een holistisch boek voor persoonlijke ontwikkeling, bewustwording en heling met het thema Verslaving.

- Een verslaving is géén ziekte, maar een bekrachtigende boodschap.
- Eens verslaafd, altijd verslaafd klopt niet!
- Jij bént niet verslaafd, ook al héb je een verslaving.

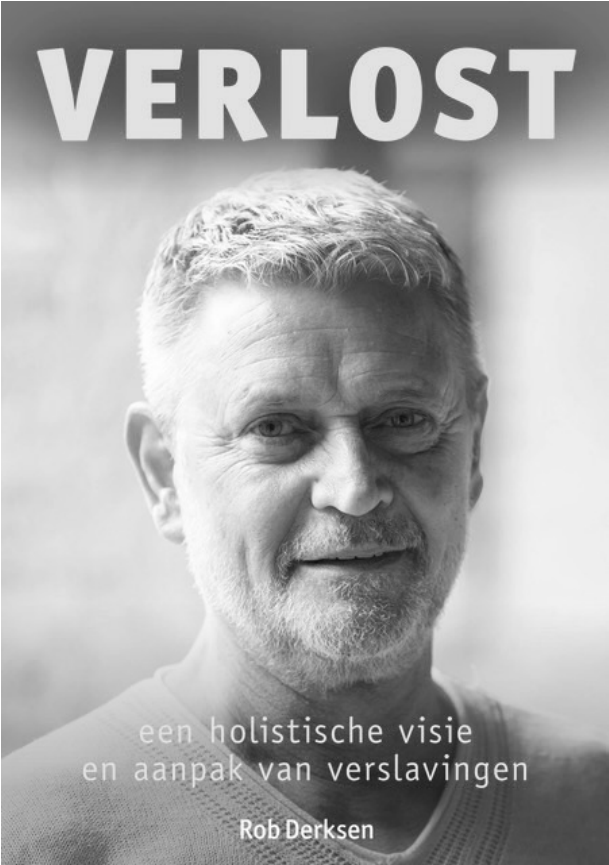
In 'Verlost' praat ik openhartig over mijn verslavingen en probleemgebruik. Een holistisch boek met een vernieuwende kijk op het ontstaan en de aanpak van probleemgebruik.

Gebaseerd op mijn eigen ervaringen en die vanuit mijn praktijk.

Een verslaving kan vreselijk zwaar zijn en erg veel ellende veroorzaken, maar als je naar de boodschap luistert en met jezelf aan de slag gaat, brengt het je enorm veel heling en kracht. Mijn verslavingen zijn uiteindelijk een enorme groeikans geweest.

ISBN: 978 90 816498 2 7

VERLOST

A black and white portrait of a middle-aged man with short, graying hair and a light beard. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is blurred.

een holistische visie
en aanpak van verslavingen

Rob Derksen